

3. Biuro gromadzkiej rady narodowej wydaje w razie potrzeby decyzję, określającą sposób i termin wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

§ 6. 1. Biuro gromadzkiej rady narodowej zawiadamia właściwy do spraw przemysłu organ prezydium powiatowej rady narodowej o wydobywaniu kopaliny na własne potrzeby przez posiadacza gruntu, jeżeli tego wymagają szczególnie względy bezpieczeństwa albo ochrony złoża lub istniejących stosunków wodnych.

2. Właściwy do spraw przemysłu organ prezydium powiatowej rady narodowej wydaje w razie potrzeby decyzję w sprawie zastosowania odpowiednich środków zabezpieczających miejsce wydobywania w sposób zapewniający bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzkiego, a także może zakazać wydobywania kopaliny.

§ 7. 1. Przepisy § 5 ust. 2 i 3 oraz § 6 ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie do:

- 1) właściwego do spraw przemysłu organu prezydium miejskiej, a w mieście podzielonym na dzielnice — dzielnicowej rady narodowej, jeżeli wydobywanie kopaliny odbywa się na obszarze miasta,
- 2) właściwego organu prezydium rady narodowej osiedla, jeżeli wydobywanie kopaliny odbywa się na obszarze osiedla.

2. Przepisy § 6 dotyczące właściwego do spraw przemysłu organu prezydium powiatowej rady narodowej mają

odpowiednie zastosowanie do właściwego do spraw przemysłu organu prezydium miejskiej rady narodowej w mieście stanowiącym powiat oraz dzielnicowej rady narodowej w mieście wyłączonym z województwa, jeżeli wydobywanie kopaliny odbywa się na obszarze miasta.

§ 8. 1. Nie wymaga stwierdzenia w trybie § 2 rozporządzenia, że wydobywanie kopaliny wymienionej w § 1 pkt 4 podlega prawu górnictwu, jeżeli na podstawie dotychczasowych przepisów stwierdzono, że dana kopalina nadaje się do technicznego zastosowania lub do przeróbki bądź że złoże kopaliny jest przydatne do przemysłowej eksploatacji w rozmiarach przekraczających miejscowe potrzeby.

2. Nie wymaga stwierdzenia w trybie § 3 rozporządzenia, że kopalina wymieniona w § 1 pkt 6 z określonego złoża jest lecnicza, jeżeli zostało to stwierdzone na podstawie dotychczasowych przepisów.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 marca 1962 r. w sprawie określenia kopaliny, których wydobywanie podlega prawu górnictwu, oraz w sprawie wydobywania kopaliny przez posiadacza powierzchni gruntu na własne potrzeby (Dz. U. Nr 19, poz. 80).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *J. Mitęga*
Wiceprezes Rady Ministrów

181

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 23 czerwca 1971 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie odszkodowania za przejęte na własność Państwa tereny budowlane oraz zbywania działek budowlanych na obszarach wsi.

Na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o terenach budowlanych na obszarach wsi (Dz. U. z 1969 r. Nr 27, poz. 216) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 20 sierpnia 1970 r. w sprawie odszkodowania za przejęte na własność Państwa tereny budowlane oraz zbywania działek budowlanych na obszarach wsi (Dz. U. Nr 22, poz. 183) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej w wypadkach uzasadnionych względami gospodarczymi, a w szczególności w celu poprawy warunków mieszkaniowych ludności lub skrócenia dojazdów do pracy, może zezwolić na sprzedaż działek budowlanych w

określonych miejscowościach innym grupom osób niż wymienione w ust. 1. Wydanie zezwolenia nie może naruszyć przepisów o ochronie użytków rolnych.”

2) w § 9 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W razie sprzedaży mieszkaniowych działek budowlanych z budynkami właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej może przedłużyć okres spłaty należności za taką działkę do 30 lat i zmniejszyć oprocentowanie do 1% w zależności od wartości sprzedawanych budynków.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: *J. Okuniewski*

182

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 16 czerwca 1971 r.

w sprawie dopuszczalności użycia przez funkcjonariuszy Służby Więziennej broni oraz stosowania siły fizycznej i szczególnych środków bezpieczeństwa.

Na podstawie art. 214 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Użycie broni przez funkcjonariusza Służby Więziennej, zwanego dalej „funkcjonariuszem”, może nastąpić podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych:

1) w obronie własnej oraz w celu odparcia bezpośredniego i gwałtownego zamachu na życie innej osoby,

2) przeciwko napastnikowi, którego zachowanie wskazuje na bezpośrednie niebezpieczeństwo użycia broni lub innego niebezpiecznego narzędzia,

3) przeciwko napastnikom, którzy zbiorowo usiłują przemocą wtargnąć na teren zakładu karnego, aresztu śledczego lub ośrodka przystosowania społecznego albo przeciwko napastnikowi, który usiłuje przemocą rozbroić,